

KOMPONIST

Gabriela Lena Frank

DIRIGENT

Yannick Nézet-Séguin

LIBRETTIST

Nilo Cruz

PRODUKTION

Deborah Colker

SCENOGRAFI

Jon Bausor

KOREOGRAF

Deborah Colker

LYSDESIGN

Adam Silverman

KORLEDER

Tilman Michael

KOSTUMER

Jon Bausor
Wilberth Gonzalez

El Último Sueño de Frida y Diego

Søndag 14. juni kl. 14.00

The Met ropolitan Opera

Spilletid

2 t 25 min
inkl. 1 pause

Frida

Isabella Lenoard

Diego

Carlos Alvarez

Catrina

Gabriella Reyes

Leonardo

Nils Wanderer

First Frida image

Kresley Figueroa

Second Frida Image

Mary Beth Nelson Zaros

Third Frida Image

Cecelia McKinley

First Villager

Paul Corona

Second Villager

Angel Raii Gomez

Third Villager

Scott Conner

Sang - Russisk

Undertekster - Engelsk

BYENS BIO
MIDT I JELLING

AKT I

Día de los Muertos (De Dødes Dag), 2. november 1957. Året hvor Diego Rivera dør, tre år efter hans kone, maleren Frida Kahlo. Diego Rivera besøger en kirkegård, hvor landsbyboere er samlet til den årlige ceremoni for at ære de afdøde og kalde dem tilbage fra underverdenen. Nogle få landsbyboere genkender den berømte maler og vover at nærme sig. De spørger venligt og forklarer derefter ritualet, og understreger, at det er troen i sjælen, der bringer de døde tilbage. Mens landsbyboerne går, kalder Diego på Frida. Han afslører sin frygt og ensomhed og beder hende komme tilbage til ham. Hans drømmerier afbrydes af en gammel kvinde, der sælger blomster. Efter Diego er gået, afslører kvinden sig som La Catrina, De dødes Vogter. I Mictlán, den aztekiske underverden, kalder Catrina på Frida for at få hende til at vende tilbage og besøge Diego. Frida nægter at tro, at Diego har kaldt på hende. Catrina insisterer på, at Frida må følge sin døende mand på hans rejse til underverdenen. Frida, som i døden har fundet lindring fra både sit omskiftelige forhold og sine smertefulde fysiske plager, spørger, hvorfor hun skulle vende tilbage til de levende. Hun foretrækker sin tilflugt i mørket og stilheden. Andre afdøde sjæle forsøger legende at overtale Frida til at vende tilbage til Diego, men hun nægter. Catrina samler de hidkaldte sjæle og jager en ung mand væk, der prøver at snige sig tilbage til de levende efter at have misset sidste års tilbagevenden til underverdenen. Frida bemærker en ung skuespiller, Leonardo, som øver sin imitation af Greta Garbo. Han ønsker at vende tilbage som Garbo for at glæde en beundrer, der hvert år venter på et besøg fra sit længe savnede (og antaget afdøde) idol. Leonardo, som deler Fridas kunstneriske ånd, opmuntrer hende til at vende tilbage – for sin egen skyld, for kunsten og for at skabe en ny Frida uden smerte og lidelse. Han klæder hende i hendes karakteristiske tøj og pynter hendes hår med bånd og blomster.

Catrina vender tilbage, kalder navnene på de kaldte sjæle og forbereder dem på deres tilbagevenden. Hun kalder på Frida, som fortsætter med at protestere. Catrina ser Leonardo i sin Garbo-dragt og forbyder hans påfund, da Garbo endnu ikke er død. Frida taler hans sag, og Catrina giver efter. I sidste øjeblik beslutter Frida sig for at vende tilbage til de levende. Catrina tillader det, men fastlægger reglerne: Besøget varer kun 24 timer, og de levende må ikke røres – "Et kærtegn kan koste dig smertens erindring." Mens Diego fortsætter med at kalde på Frida ovenfra, begynder hun og de andre afdøde sjæle deres tilbagevenden.

AKT II

I de levendes verden er Diego uden inspiration. Han kan ikke male, kan ikke acceptere sin dødelighed og plages af Fridas fravær, da hun pludselig viser sig for ham. Frida og Diego går sammen i Alameda-parken, blandt levende og afdøde sjæle. Diego beder om en omfavelse, men Frida kan ikke give ham den. En forbigående tiggerkvinde minder om den mørkere verden omkring dem. Diego føler døden nærvær og sin egen dødelighed, mens de to kunstnere sørger over byens tilstand og dens smukke, men ødelagte fortid. Frida finder Leonardo og opdager, at han har besøgt Greta Garbos beundrer. Diego fører Frida tilbage til hendes elskede hjem, Casa Azul, hvor hun må erkende sin fortid og indse begrænsningerne ved sin tilbagevenden. Diego beder hende om at omfavne ham, og Catrina minder Frida om, at tiden er begrænset, og at hun ikke må røre de levende.

Frida forsøger at male, men uden fysisk refleksion kan hun ikke fremkalde sit primære motiv – sit eget billede. Diego trøster hende, tilbyder hjælp og beder om tilgivelse for deres vanskelige fortid. Pludselig omfavner hun ham og rammes af smerten ved at være tilbage i livet. Diego opmuntrer hende kærligt til at male for at glemme smerten. Da daggryet bryder frem, klamrer Frida og Diego sig til håbet om at blive sammen, men tiden er inde for Frida til at vende tilbage til underverdenen. Leonardo tager afsked med de levende, og Catrina samler de afdøde sjæle til tilbagevenden. Hun er vred over Fridas fravær, men lader processionen fortsætte. Alene indser Frida og Diego, at de ikke kan leve evigt i en drømmeverden af kunst. Med et sidste håb om at være sammen for evigt beder Diego underverdenens guder om at kalde ham tilbage sammen med hende. Catrina viser sig, og Diego fortæller, at hans tid er kommet. Catrina minder ham om, at kun Mictlantecutli, underverdenens gud, kan bestemme hans skæbne. Frida beder hende om hjælp, og Diegos rejse begynder. På vej til underverdenen kalder Catrina på Mictlantecutli, som dukker op og fører Diego ind i de afdødes verden. Frida og Diego hvisker til hinanden, forenet for evigt i underverdenen, mens de afdøde sjæle byder dem velkommen.

